

หวงรัก

บทที่ 5

“สวัสดีครับ”

เสียงทักทำให้ฟ้ารุ่งสะดุ้ง ครั้นเห็นใบหน้าสะอาดอันเจียมมั่ง ดวงตามทอประกาย หญิงสาวก็ยิ้มตอบอย่างผิดผี “คุณภุรี”

“เพิ่งมาหรือครับ”

“คะ ขอโทษ วันนี้ฉันสาย”

“เป็นอะไร สีหน้าไม่สบาย”

“ไม่ได้เป็นอะไรคะ ”

ชายหนุ่มมองเธอเดินเลี้ยวไปที่โต๊ะทำงาน เขาเผชิญยืนพูดอยู่กับพนักงานในระหว่างทางเดินขณะที่เธอเดินเข้าสำนักงาน พอจะเข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเธอ เมื่อคืนนี้เขากำลังจะออกไปข้างนอกกับแสงดาวเมื่อมีโทรศัพท์จากผู้หญิงอีกคนหนึ่งถึงพี่ชาย ชายหนุ่มเป็นคนรับสายและสลับไปให้พี่ชายพูด เมื่อเขากลับมาในยามดึก รถยนต์ของพี่ชายไม่ได้จอดอยู่ ไฟในห้องนอนของฟ้ารุ่งแม้เป็นเพียงแสงสลัว เขาก็ยังเห็นเงาบอบบางเคลื่อนไหวอยู่ที่หน้าต่าง

“น่าสงสาร” ชายหนุ่มนึกเยาะหยันอยู่ในใจ เธอก็แค่ผู้หญิงเยาว์วัยสันตคิดคนหนึ่งซึ่งร้ออ่านเรียนลัด หวังจะได้ขึ้นสวรรค์วิมานแมนสวยหรู หากแล้วกลับพบว่าตัวเองกลายเป็นประหนึ่งนกน้อยที่ถูกขังอยู่ในกรงทองที่จำกัด รอวันจะอับเฉาตรอมใจตายเท่านั้น

ชายหนุ่มรออยู่ว่าหญิงสาวจะแฉะเวียนหรือโทรศัพท์มาหาเขาหรือไม่ ผู้หญิงที่มีเรื่องทุกข์ใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเพียงแต่สร้างขึ้น ย่อมจะต้องการผู้รับฟังหรือที่ปรึกษาบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าได้เปิดพร้อมต้อนรับเธอตลอดเวลา ผู้หญิงอายุเยาว์ที่เปล่าเปลี่ยวและมีปัญหาเช่นฟ้ารุ่ง คือเป้าหมายที่ชายหนุ่มไม่คิดว่าจะคาดผิด

แต่ว่าไม่มีเงาของฟ้ารุ่ง จนกระทั่งชายหนุ่มต้องเป็นฝ่ายเดินออกจากห้องทำงานมาหา เขาต้องแปลกใจที่พบว่าฟ้ารุ่งมีแขก เป็นชายหนุ่มร่างสูง แต่งกายสุภาพหน้าตาดี สวมแว่นสายตาสั้น หญิงสาวกำลังหัวเราะแจ่มใส เป็นหัวเราะจริงๆ ครั้งแรกที่เขาได้เห็น

ร่างสูงหันกลับทันที จุนโกรธโดยไม่มีเหตุผล ใครกัน

ไม่ใช่พนักงานที่บริษัท ชินไซ่ จะตัดเงินเดือนแล้วสั่งพักงานเสียเลย อะไรช่างใช้เวลาทำงานอย่างเหลวไหลไร้ประโยชน์ หัวเราะกันอยู่นั้น ไม่รู้ว่าจะคุยกันอีกนานเท่าไร

ผู้หญิง... เขานึกดูหมิ่น... มิน่าเล่าเธอถึงอยู่มาได้กับผู้ชายที่มีอายุมากกว่าจนแทบจะเป็นพ่อของเธอได้ ก็เธอมีหนทางชดเชยจากที่อื่น.....

“คุณฟ้ารุ่ง”

เสียงเข้ม ๆ ที่ดังอยู่ที่ข้างหูบอกให้รู้ว่าคนพูดมีอารมณ์ขุ่นข้อง เสียงตอบกลับสุภาพไม่เปลี่ยนแปลง

“คะ คุณภุรี”

“ว่างไหม เชิญมาที่ห้องผมหน่อย”

“ได้ค่ะ”

“ขอบคุณ”

คนที่เดินสวนออกมาพร้อมกลิ่นน้ำหอมกำจายคือนางสาวคะนึ่ง เธอมองผ่านฟ้ารุ่งราวกับมองไม่เห็นก่อนจะเดินจากไป ไม่มีรอยยิ้มต้อนรับจากเจ้าของห้อง ร่างสูงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน แฟ้มปกสีต่าง ๆ วางไม่เป็นระเบียบอยู่ตรงหน้า เครื่องคอมพิวเตอร์เปิดอยู่ตามเคย ควันบุหรี่ลอยกรุ่น นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาสูบบุหรี่

“ตลอดเวลาหลายวันมานี้ ผมอ่านเอกสารต่าง ๆ ตรวจสอบหลายเรื่อง พูดคุยกับคนที่เกี่ยวข้อง ผมรู้สึกว่าการทำงานมีจุดอ่อนและข้อผิดพลาดอยู่มาก” สีหน้าเขาเครียดน้ำเสียงเข้มขรึม ฟ้ารุ่งนั่งฟัง ไม่รู้ว่าเขาหงุดหงิดด้วย ‘เรื่องอื่น’ มาก่อน

“คุณรู้หรือไม่ว่าตลอดเวลาในระยะหลังนี้ เจ้าหน้าที่หลายคนใช้อำนาจอนุมัติเกินขอบเขตที่ได้รับอนุญาตไปขนาดไหน”

“ก็มีบ้างค่ะ บางเรื่องไม่ใช่ปัญหา แต่ถ้าเป็นเรื่องที่สำคัญหากมีหลักฐานก็จะรายงานไปทางผู้บังคับบัญชาของเขาก็คงหนึ่ง”

“แล้วถ้าผู้บังคับบัญชาเป็นเสียเองล่ะ”

เธอนิ่ง เพราะรับรู้มาก่อนเช่นกัน

“ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม” เสียงถามเข้ม “คุณรู้ไหมว่าเขากำลังทำอะไรกันที่นี่ เขาทำกันตามใจชอบโดยไม่มีใครทัดทาน เพราะว่ามันเริ่มจากคนที่ใหญ่ที่สุดลงไป”

เธอนิ่งอีก

“คุณรู้ดีใช่ไหม” เสียงถามคาดคั้น

“ฉันเพิ่งกลับมาทำงานไม่นานก่อนคุณนะคะ” เสียงแย้งอ่อน ไม่มีอารมณ์ตอบโต้นอกจากปลอมโยนเอาใจช่วยในฉันทมิตร “เพิ่งจะ

พื้นฟูพื้นฐานเข้าที่เข้าทางหลังจากทิ้งไปนาน”

“แต่คุณทำงานเหมือนอย่างมืออาชีพ ไม่ใช่เด็กใหม่ แล้วคุณก็เป็น.. คนสนิท..ของเขา จะให้ผมเชื่อหรือว่าคุณไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น”

ไม่มีคำตอบจากหญิงสาว ชายหนุ่มลุกจากที่นั่งเดินไปเดินมา เขาหงุดหงิดเพราะเธอนั้นแหละ แล้วยังเรื่องงานที่ยังรู้มากก็ยิ่งเครียด เขาเกรี้ยวใส่ เธอกลับอ่อนน้อมจนชายหนุ่มเริ่มรู้สึกดีขึ้น ร่างสูงหยุดยืนหนึ่งอยู่ที่หน้าต่างมองออกไปข้างนอก เมื่อหันกลับมา สีหน้าที่เครียดเมื่อครู่ก่อนกลับอ่อนลง

“ผมคงจะต้องทำอะไรๆ อีกมากทีเดียว กว่าจะسسางให้ดีขึ้นได้ คนที่นี้เคยชินกับการทำตามใจชอบมานานแล้ว ยิ่งเป็นคนเก่าๆ ผมคงต้องยิ่งเหนื่อยมาก”

“คุณทำอะไรที่มีเหตุผลได้ทุกอย่าง คุณได้รับสิทธิและอำนาจอยู่แล้ว เพียงแต่..... ขอฉันแนะนำนิดหนึ่งได้ไหมคะ”

“ได้สิ อะไรหรือ”

“อย่าเพิ่งทำอะไรหักหาญ ค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นทีละตอน ดีกว่านะคะ สำหรับคนส่วนใหญ่ คุณยังเป็นคนใหม่ ถ้ามีการต่อต้าน ไม่ให้ความร่วมมือขึ้นมา มันจะไม่ใช่ผลดีสำหรับการทำงาน”

เมื่อชายหนุ่มนิ่งฟังด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น เธอก็พูดต่อ

“กำลังจะมีการประชุมคณะกรรมการบริหาร คุณจะได้รับการแต่งตั้งมอบอำนาจอย่างเป็นทางการ อย่างน้อยก็รอให้ผ่านจุดนั้นไปก่อน หลังจากนั้นถ้าผู้บริหารคนไหนไม่ให้ความร่วมมือ หากคุณคิดว่าไม่เป็นผลเสียกับการทำงาน จะจัดการให้เด็ดขาดอย่างไรก็ได้”

“คุณพูดถูก ขอขอบคุณสำหรับคำแนะนำ”

“ยินดีเสมอค่ะ”

“เมื่อไหร่จะย้ายมาช่วยผมทำงานทางนี้ครับ”

“ถึงฉันนั่งอยู่ทางโน้นก็ช่วยได้ ความจริงช่วยอยู่ห่าง ๆ ก็ดีนะคะ จะได้ไม่มีปัญหา”

“จะมีปัญหาอะไร”

“เช่นถ้าคุณเล่นงานใคร ฉันจะได้ไม่โดนลูกหลง” เธอเข้า “กลัวจะโดนกล่าวหาว่าช่างฟ้อง”

“ผมไม่ทำให้คุณลำบากหรอก ”

เธอเพียงแต่ยิ้ม จึงถูกถามซ้ำอย่างคาดคั้น

“ขอปรึกษาคุณอุทัยก่อนนะคะ”

“ทำไมต้องปรึกษา เขาเป็นแค่ลูกจ้าง แล้วก็คุณอุทัยนั้นล่ะที่เป็นปัญหาอีกอย่างของผม”

“อย่างน้อยที่ฉันกลับมาทำงานก็เพราะคุณอุทัยเป็นคนจัดการ ไม่ค่อยดีหากฉันจะทำอะไรข้ามเขาไป เขาเป็นผู้ใหญ่ อาจจะต้องบ้าง เพราะอยู่มาตั้งแต่แรก แล้วก็อายุมากแล้ว แต่เขาเป็นคนดีค่ะ”

ชายหนุ่มถอนใจ “บอกหน่อยสิ อายุคุณเท่าไร”

หญิงสาวยิ้ม “ถามทำไมคะ ”

“กลัวผมจะไม่ให้ความนับถือหรือ”

เสียงเขาอ่อน เธอยังเด็กกว่าเขามากนัก แต่กลับเป็นคนแรกหลังจากมารดาของเขา ที่ทำให้เขาสงบเย็นลงได้ทุกครั้งที่.....

โดยปรกติแล้ว ฟ้ารุ่งจะอยู่บ้านคนเดียวในเวลาเย็น เธอเคยพาคุณหญิงผกานั่งรถเข็น อยู่ที่บริเวณสนามเพื่อให้อารมณ์ของท่านแจ่มใสหลังจากที่ต้องทนอุดอู้อยู่แต่ในบ้านตลอดทั้งวัน หลังจากคุณหญิงเสียชีวิต ฟ้ารุ่งรู้สึกแปลกๆ ขณะที่พาตัวเองเดินไปหยุดตามพุ่มพฤษ์ดังที่เคยกระทำ รู้สึกว่างเปล่าโศกเศร้า เป็นนานกว่าเธอจะทำใจให้เคยชินกับความรูสึกนั้นได้

บ้านทั้งหลังถูกรุมล้อมด้วยความเจ็บปวด พวกสาวใช้จับกันอยู่ที่หลังบ้าน นับแต่คุณหญิงเสียชีวิต พวกเขาดูจะมีเวลาว่างกันมากขึ้น พีรัชต์แทบจะไม่เคยกลับมาทานอาหารเย็น และฟ้ารุ่งก็ต้องการเพียงอาหารง่ายๆ อย่างหรือสองอย่างเท่านั้น

ยังไม่มีดีเมื่อรถยนต์ซึ่งภูริใช้แล่นกลับมา หญิงสาวยังเดินอยู่ในสนาม คนในรถที่แล่นผ่านหันมามอง อีกชั่วครู่ร่างสูงก็เดินมาหา “กำลังทำอะไรอยู่”

“เดินเล่นค่ะ.....”

“อยู่คนเดียวหรือ”

“ตอนนี้ไม่ใช่แล้วค่ะ”

ประกายตายามเธอแยมยิ้มยกย่อนวาววามน้ามอง ชายหนุ่มรู้สึกปลอดภัยสบายใจ เธอหันไปสนใจกึ่งก้านใบไม้ มือบางๆ ริดกึ่งใบที่โรยรา ที่เขาเห็นจึงเป็นเพียงใบหน้าด้านข้างกับเรือนผมหนา สีสออกน้ำตาลที่ทิ้งตัวตรงๆ ะไหล่ เธอยังอ่อนวัยและดูอายุเยาว์กว่าความเป็นจริง เขาไม่รู้ว่าเหตุใดจึงไม่เบื่อที่จะมองเธอ

เขาแอบยื่นมือสัมผัสเรือนผมที่อ่อนนุ่ม เธอคงจะไม่รู้สึกเพราะน้ำเสียงบอกเล่าเรื่อยๆ เป็นปรกติ

“เมื่อคุณหญิงยังอยู่ เราลงมาที่สนามกันทุกวัน.... ท่านรักต้นไม้

ต้องลูปคลำ ทักทายอยู่ทุกวัน...”

“จริงหรือ..! ผมไม่เคยรู้มาก่อน นึกภาพไม่ออกเลยว่าเขาจะใจเย็นเห็นเป็นสาระที่จะทำอย่างนั้นจริงๆ แต่ในเมื่อเขาไม่เคยรักไม่เคยมีความเมตตาให้มนุษย์ หันมามีกับต้นไม้ใบหญ้าบ้างก็ดีเหมือนกัน” น้ำเสียงตอนท้ายเย้ยหยัน

ดวงตาที่มองตอกลับอ่อนโยน ยิ้มจางๆ แทนการโต้เถียง

“คุณรักเขาจริงๆ หรือ” เสียงถามฉงนเต็มที่

“ตอนแรกไม่ค่ะ อึดอัดมาก แต่ตอนหลัง... สงสารท่าน... และท่านก็เมตตาฉันมาก ฉันจะไม่รักท่านได้ยังไง”

อีกฝ่ายกระแทกลมหายใจ “ผมเลยกลายเป็นคนเลวไปละซี”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ... เรื่องของคุณเป็นอย่างไรกันมาฉันไม่เข้าใจ จะลงความเห็นง่ายๆ ได้อย่างไร”

“แต่ทุกคนก็ลงความเห็นกันง่ายๆ ทั้งนั้น สำหรับพวกคุณ ผมนะเป็นเหมือนหมาตัวหนึ่ง” น้ำเสียงเข้มขุ่นขึ้นด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน

“คุณภุรี” มือบางแตะลงที่แขนของอีกฝ่ายอย่างลึมตัวก่อนจะปล่อยโดยเร็ว “ฉันไม่ได้เป็นพวกไหนนะค่ะ”

สัมผัสสบตานั้นเพียงพอที่จะหยุดอารมณ์ที่ขุ่นข้อง ประกายกร้าวอ่อนแสงลง

เขาไม่กล้าสบตา... กลัวเธอจะเห็นความอ่อนแอ อ่อนไหวที่เขามีต่อเธอ... ความรู้สึกที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังยอมรับไม่ได้...

เธอเปลี่ยนเรื่องพูด “ว่าแต่วันนี้คุณจะทานข้าวที่บ้านหรือเปล่าคะ หรือว่าจะออกไปรับคุณแสงดาว”

“ไม่ได้เตรียมไว้ละซี” น้ำเสียงของชายหนุ่มแจ่มใสขึ้น

“แต่คุณก็ไม่เคยทานที่บ้านนี่คะ”

“เหมือนพี่ชายผมด้วยใช่ไหม”

หญิงสาวชะงัก เปลี่ยนเรื่องพูดอีก “ระยะนี้แทบไม่เห็นคุณแสงดาว”

“เขาตามเพื่อนไปกับพวกถ่ายหนัง อยากจะเป็นดารากับเขาบ้าง”

“เธอสวย ถ้าอยากจะเป็นจริง ๆ คงไม่ยาก ”

“สงสัยจะเป็นได้แค่ดาวยั่ว” เสียงพูดเจือหัวเราะ

เธอมองอย่างแปลกใจ คาดเดาความคิดของเขาไม่ได้

“ฉันจะไปดูให้เขาทำอาหารให้คุณนะค่ะ”

“ออกไปข้างนอกกันไหม”

“ฉันไปไม่ได้หรอกค่ะ” ภุรีรู้ว่าเธอเกรงว่าสามีกลับมาไม่พบแล้วจะไม่พอใจ “คุณไปเถอะค่ะ”

ชายหนุ่มกลับพูดว่า “อยู่บ้านสักวันก็ดีเหมือนกัน”

เธอเดินกลับขึ้นบ้าน ร่างสูงเดินตามเคียงคู่ “ไม่เบื่อฝ้าบ้านบ้างหรือ”

“ยังไม่เบื่อค่ะ”

“รู้ตัวไหมว่าคุณเป็นคนที่น่าทึ่งมากที่สุดทีเดียว” ชายหนุ่มมองเธอราวกับจะให้เห็นถึงข้างในหัวจิตหัวใจ “ผมแปลกใจที่ผู้หญิงสวย รวยอายุน้อยอย่างคุณ จำกัดตัวเองอยู่ในขอบเขตเล็กๆ แคบแคบนี้ได้อย่างไร ความรู้สึกความต้องการของคุณคับแคบอยู่เพียงในขอบเขตนี้จริงๆ หรือ”

“มีคนพูดว่า หัวใจของคนเรากว้างเหมือนท้องฟ้า หาดขอบเขตจำกัดไม่ได้ คุณภุรีว่าจริงไหมละค่ะ.....” เธอย้อนถามอย่างอารมณ์ดี “ฉันก็คนธรรมดาๆ ไม่ใช่นักบุญที่ไหน”

ชายหนุ่มกลับเข้าใจว่านั่นเป็นการสารภาพความในใจ บอกนัยบางอย่าง

ในท่าที่สงบนิ่งวางตน... คล้ายเธอกำลังเผยประตูเปิดให้.....

กองถ่ายทำภาพยนตร์ เริ่มสลายตัวตั้งแต่แดดเริ่มจะคล้อยหลังจากยึดสถานที่นี้เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน รถยนต์หลายคันค่อยๆ พาผู้คนจากไป ที่ยังเหลืออยู่ก็วนวายกับการเก็บบรรดาอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อมที่จะเคลื่อนย้าย

แสงดาวยังรั้งอยู่ในกลุ่มคนที่เหลือ เธอเป็นที่สนใจมากกว่าตัวเอกของเรื่องซึ่งเป็นดาราชื่อดังเสียด้วยซ้ำ ร่างสมส่วนในเสื้อผ้าที่อวดเนื้อหนังเรียกความสนใจจากผู้คนรอบข้าง ในวันนี้เธอสวมเสื้อเชิ้ตพอดิตัวที่ละความสนใจกระดุมเม็ดบนๆ ไว้ รูดแขนเสื้อขึ้นลวกๆ ผูกชายเสื้อกระชับไว้ตอก อวดเนื้อหนังบริเวณเอวเล็กบางและเนินเนื้ออวบอิมสมบูรณ์เต็มที่ กางเกงเอวต่ำขาสั้นเน้นให้เห็นสะโพกกลมกลิ้ง เผยช่วงขาที่สวยงามที่ดูปราดเปรียวแข็งแรง เธอทำให้ “ดาวยั่ว” ผู้เป็นดาราดังถึงกับหมดความมั่นใจในตัวเองไปเลย

หญิงสาวสนุกสนานที่ตกเป็นที่สนใจ แต่ครั้งจบการถ่ายทำและผู้คนแยกย้ายกันกลับ เธอก็ให้รู้สึกเกียจคร้านเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่ง

เธอเหยียดกายอยู่กับเก้าอี้ผ้าใบ พาดขาขึ้นไว้บนเก้าอี้ตัวเล็ก

บุหรีคาอยู่ในระหว่างนิ้วที่ประดับด้วยเล็บยาวสีเข้ม ดวงตาในกรอบ
แผงขนตาหนาหรือมองไกลออกไป แว่นตากันแดดอันใหญ่ถูกเลื่อน
ไปข้างอยู่เหนือหน้าผากเก็บผมหยิกกระจายไว้เป็นบางส่วน

ร่างสวยสมส่วนของสาวอีกนางหนึ่งเดินมานั่งข้างๆ แสงดาว
หันไปมอง รอยยิ้มของฝ่ายนั้นทำให้เธอจำต้องเอ่ยทัก “คุณเนตรนาง”

เธอเพิ่งรู้จักกันในกองถ่ายนี้เอง เมื่อแรกที่ได้รับคำแนะนำ
แม่สาวคนนี้ “เซิด” กับเธอนัก ทำเป็นไม่เห็นใครอยู่ในสายตา แต่ว่า
ที่แท้ก็แค่ดาราประกอบเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“คุณแสงดาวจะกลับกรุงเทพเลยหรือคะ”

แสงดาวเลื่อนขาหลงพร้อมกับขยับตัวลุกขึ้นนั่ง “แล้วแต่เพื่อนๆ
ฉันเองยังงี้ก็ได้”

“ฟรีหรือคะ ไม่มีใครรอหรือ”

“มิซี คุณนึกว่าฉันไม่มีแฟนหรือยังงี้”

อีกฝ่ายยิ้มอย่างใจเย็น “ชื่อภุรีหรือคะ ฉันได้ยินคุณพูดถึง”

“ภุรี สุภิวัฒน์”

“ฉันเคยได้ยินนามสกุลนี้มาก่อน...สุภิวัฒน์...” น้ำเสียงเนตรนาง
ทอดยาว ปรกาศตาเคลือบยิ้มฉาบแววประหลาด แสงดาวตอบว่า
“เป็นคุณพีรชต์ กระจ่าง เขาเป็นพี่น้องกัน”

“คุณพีรชต์....”

“รู้สึกว่าเขาจะเป็นคนมีชื่อเสียง แต่ที่สำคัญ.... เขารวยมาก”

“ข้อนี้แหละ สำคัญจริงๆ” อีกฝ่ายผสมหัวเราะด้วย “แม่เขา
เป็นคุณหญิงด้วยไม่ใช่หรือ”

“ใช่” เธอยกไหล่ “แต่ว่าเพิ่งตายไปเมื่อไม่นานมานี้เอง
ตอนนี้มีแต่เมียเด็กอยู่คนเดียว”

“เมียเด็ก..?” เนตรนางทวนเหมือนเพิ่งได้ยินเรื่องแปลกใหม่
หากแต่ประกายตากลับวาววาม

“ฮือ... แต่ฉันไม่ค่อยชอบชื่อนี้มันน่ากรอก”

“อ้าว” อีกฝ่ายหัวเราะ “ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้สิ ไม่ถูกชะตาเลย เป็นเด็กกระเป๋าก ดูจะอายุน้อยกว่า
ฉันเยอะ แต่วางทำัยกับเป็นเจ้าของบ้าน” เธอทำเสียง “หมั่นไส้
ตั้งแต่แรกเห็นเลย”

รอยยิ้มตึงเครียดวางอยู่บนริมฝีปากของอีกฝ่าย “แล้วเขามีสิทธิ์
เป็นเจ้าของบ้านจริงๆ หรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ” เธอทำสีหน้าอ้าวอด “ที่แน่ๆ แฟนฉันมีสิทธิ์ครึ่งหนึ่ง
ของทุกๆ อย่างที่ผิวเขามี”

เนตรนางนั่งมอง รอยยิ้มหวานสนิท หากประกายตากมฉาบ
แทบจะเผาอีกฝ่ายหนึ่งหากจะทำได้

พีรชต์ สุภิวัฒน์ ถอนใจหนักหน่วงอีกครั้ง ตรงหน้าเขาคือ
สตรีวัยสาวใหญ่ ร่างอวบท่วมทรวงอกใหญ่สมบูรณ์ สะโพกผาย และ
เอวหนาอวบอ้วน เธอสวมชุดลาลองเสื้อยืดเข้ารูป กางเกงขาใหญ่
กำไลทองวงกว้างประดับเพชรพลอยมีค่าเข้าชุดกันกับสร้อยคอ

เธอเคยเป็นผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง เคยสวยและเฝ้าฝันใจ
เขาเคยรักเธออย่างถอนใจไม่ขึ้น และคงจะแต่งงานกันหลายปีแล้ว
ถ้าหากว่าคุณหญิงผกาไม่ขัดขวางไว้

‘...พวกเต็นท์กินรำกิน แล้วหล่อนผ่านใครมาบ้างแล้วก็ไม่รู้
ฉันไม่ยอมรับมาเป็นลูกสะใภ้หรือ...’

ชายหนุ่มพยายามเจรจากับมารดาหลายครั้ง ฝ่ายหญิงเองก็
พยายามที่จะนอบน้อมเข้าหา ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองทุกอย่างเพื่อให้
เป็นที่ยอมรับ แต่ไม่เป็นผล หญิงสูงศักดิ์ยืนกรานอยู่คำเดียวว่า “ไม่”

ลูกชายเลิกความพยายามโดยไม่พูดถึงหงหรืออีก แต่ดูเหมือน
คุณหญิงจะเอาได้ว่าเขายังมีความสัมพันธ์ต่อกัน บ่อยๆ ที่เธอมอง
ลูกชายอย่างจริงจัง สั่งกำชับนักหนา

...ถ้าฉันรู้ว่าแกแอบจดทะเบียนสมรสกัน แกกับฉันไม่ต้องมา
เป็นแม่ลูกกันอีก..!

ด้วยความรักและเกรงใจมารดา พีรชต์ได้แต่เชื่อฟัง ไม่มีการ
แต่งงาน ไม่มีทะเบียนสมรส แต่หัวใจรักและความผูกพันยากจะทำลาย
ได้ เขาใช้ชีวิตกับหงหรือจนกระทั่งสามีภรรยาอย่างเร้นลับปิดบังมาเป็น
เวลานานถึงแปดปีแล้ว หงหรือเลิกร้องเพลงในสถานบันเทิงตามที่เขา
ขอ หันมาเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยหรูหราในศูนย์การค้าที่มีชื่อเสียง
ซึ่งตั้งขึ้นโดยการอุดหนุนเงินของเธอ

หนุ่มใหญ่ยังให้เงินเธอเดือนละไม่ใช่น้อย ไม่รวมของกำนัล
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอร้องขอ ทั้งนี้เพื่อแลกกับสิ่งเดียว.... การเปิดเผย
ความเป็นสามีภรรยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้คนในสังคมของเขา

‘...หงยอมสละทุกอย่าง ไม่ต้องการตำแหน่งภรรยาออกหน้า
ออกตา ขอเพียงได้อยู่กับคุณ หงก็พอใจแล้ว....’

เธอพลอดคำคร่ำครวญเช่นนั้นตลอดมา ทำให้ชายหนุ่มรักสงสาร
เห็นใจในความจงรักและอดทน

แต่ว่าสิ่งแรกที่หงหรือทำเมื่อคุณหญิงผกาเสียชีวิต ไม่ใช่ความ

อาลัยเศร้าโศกเสียใจที่ไม่มีโอกาสได้ปรนนิบัติรับใช้ ไม่ใช่ความเห็นใจที่เขาสูญเสียมารดาผู้ซึ่งเขารักอย่างที่สุดไป ไม่ใช่ความวิตกกังวลที่การจัดงานทำศพอันเกริกเกียรติจะขาดตกบกพร่องสิ่งใดหรือไม่ หากแต่เป็น... ‘...ที่นี้เราก็ก็นั่งงานกันได้แล้วนะคะ คุณพี่...’

คำรบเร้านั้นหนักแน่นจริงจิ่งขึ้นทุกวันหลังจากงานศพผ่านพ้น กระทั่งบัดนี้มันก็กลายมาเป็น “คำขาด”

ในระยะหลังๆ นี้ ความรู้สึกดีๆ ของเขาต้องเสียไปเพราะเธอจะหันมาสู่การรบเร้าที่คล้ายสงคราม และอาวุธร้ายของนางนรี ก็คือ น้ำตาและความรู้สึกรับผิดชอบของเขาเอง

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะแต่งงานกันไม่ได้” เธอพร่างพรูคำพูดด้วยน้ำตานองหน้า น้ำตาไหลรินง่ายตายมาตลอดแม้เมื่อมีปัญหาละเอียดๆ น้อยๆ “เมื่อก่อนคุณอ้างคุณแม่ เดียวนี้คุณแม่ตายไปแล้ว ถ้าคุณจริงใจ ทำไมไม่จัดการให้จงเร็วๆ”

พีรชต์ได้แต่ถอนใจ สีหน้าอึดอันเคร่งขรึม

“คุณแม่เพิ่งเสียไม่นาน ผมจะจัดงานแต่งงานได้ยังไง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำอะไรสักอย่างซิคะ หมั่นกันก่อนก็ได้ พานงไปไหนๆ ด้วย ให้จงได้มีหน้ามีตาบ้าง ไม่ใช่เก็บเจีบยกับเป็นนั่งเมียลับ นางเป็นเมียหลวงต่างหาก ไม่ยุติธรรมเลย นางก็มีเกียรติยศของนางเหมือนกัน”

“ขอเวลาให้ผมบ้าง”

“เวลา... นางให้เวลาคุณมานานเท่าไรแล้ว เกือบสิบปีแล้วนะคะ ที่นั่งต้องทนอยู่อย่างแอบซ่อนแบบนี้ มันนานเกินไปแล้วด้วยซ้ำ” เธอสะอื้นจนสะท้านไปทั้งร่าง น้ำตาพร่างพรูลงมาอีก น้ำเสียงเจ็บช้ำ “บอกมาตรงๆ ดีกว่าว่าคุณรักเด็กนั้นใช่ไหม คุณอ้างว่าเป็นความต้องการของคุณแม่ให้แต่งงาน ที่แท้คุณก็หลอกนาง ถ้าตอนนั้นนางไม่จับได้เองคุณก็คงปิดไม่ให้จงรู้”

“นางจะ... ผมไม่ได้หลอก แต่ที่ตอนนั้นไม่บอกเพราะว่าไม่อยากให้คุณยังเป็นทุกข์ ผมบอกคุณแล้วว่าผมกับเขาไม่ได้มีอะไรกัน ผมไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเขา.....”

“ไม่เชื่อ....” เธอกรีดเสียง บาดหูกว่าที่เขาเคยได้ยิน “อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ จะเป็นไปได้ยังไง นอนอยู่ด้วยกันทุกคืนจะไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับกัน”

“ผมขอรับรองบ่อยๆ ว่าให้เชื่อใจผม ผมขอแค่หนึ่งให้ไม่ได้หรือจะ”

“ได้ซีคะ ถ้าคุณบอกมาให้แน่ว่าเมื่อไหร่จะจัดการเรื่องของเรา” เธอคาดคั้น ครั้นไม่ได้คำตอบก็เฝ้ารบเร้า “บอกมาซิ บอกมาให้แน่ไม่อย่างนั้นถ้านางทนไม่ได้ ทำอะไรขึ้นมาละก็ คุณจะมาโกรธนางไม่ได้ นะ”

ชายหนุ่มลุ่มบตันแขนอวบขาวของอีกฝ่าย “ไม่เอาหน้า นางอย่าทำเป็นเด็กไปหน่อยเลย คุณคิดจะทำอะไรจะ”

“ไม่รู้ละ แต่นางไม่ใจดีเสมอไปก็แล้วกัน บทจะร้าย นางจะร้ายอย่างที่สุด”

ชายหนุ่มกอดพลงโยกคลอนตัวเธอ ไม่ใช่ด้วยความรักสงสารทั้งหมดเหมือนเมื่อก่อน หากแต่ด้วยความเคยชินที่จะปล่อยให้ “ภรรยา” สงบลง

นางนรีอาจจะร้ายที่สุดได้ดังที่ซู ฟั้นเพของเธอไม่ใช่ ครอบครัวยุคที่ผ่านการอบรมขัดเกลา นางนรีพูดคำหยาบได้คล่องปากทุกยามที่เปลอ เมื่อแรกรักกัน ชายหนุ่มให้ภัยไปหมดทุกเรื่อง หากพออยู่ด้วยกันนานไป เขาก็เริ่มเคยชินกับการที่เธอเป็นตัวของเธอเช่นนั้น แม้ไม่ใช่สิ่งที่เขาพอใจ หากก็เป็นสิ่งที่เขา “ทนได้” ตลอดมา

เธอไม่ใช่คนช่างสงสารเห็นใจผู้คน บ่อยครั้ง ที่ความทุกข์เดือดร้อนของคนอื่นกลับกลายมาเป็นเรื่องสนุกสนานสะใจเธอ

ช่างผิดกับฟ้ารุ่ง.....

ไม่ต้องมีวิจาร์ณญาณล้ำเลิศก็สามารถมองเห็นความแตกต่าง ยิงได้สัมผัสผู้หญิงทั้งสองคนด้วยตัวเองเป็นเวลานานปี เขาย่อมแยกแยะได้ว่า ใครคือแก้วมณี ใครคือหินสี เพียงแต่ความรับผิดชอบที่เขา มีต่อนางนรี ความรักผูกพันที่บ่มรมฝังรากมานานทำให้ยากจะตัดใจได้

เขาก็เคยเลือกที่จะตัดผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คนที่ดูเหมือนจะไม่มีหัวใจหัวใจให้กับเขาเหมือนเช่นที่นางนรีมี ผู้หญิงที่เขาสงสัยอยู่เสมอว่าเธอทนอยู่กับเขาในสภาพที่เป็นอยู่นั้นเพื่ออะไร เงิน...หรืออะไรกันแน่ เหตุใดฟ้ารุ่งอดทนกลืนกินความทุกข์และไม่เรียกร้องดิ้นรนแสวงหาความสุขใดๆ จากใครทั้งสิ้น เธอต้องการอะไรกันแน่

พอเวลามาถึงเข้าจริง ชายหนุ่มกลับลั้งเลที่จะปล่อยฟ้ารุ่ง รู้สึกเหมือนกำลังจะต้องสูญเสียของรักของหวงที่มีค่ายิ่ง

“ใจเย็นๆ ผมจะจัดการทุกอย่าง ผมสัญญา”

เขากอดเธอแนบแน่น ลูบไล้แผ่นหลังอย่างปลอบประโลม หากทว่าปากเมื่อพูด “สัญญา” จิตใจกลับกลัดกลุ้มหนักหน่วง.....